

EVRENLE UYUMLU OLMAK İÇİN KENDİNİ BİLMEK

İnsanlar kendi dışlarındaki dünyayı anlamak için çok düşünmüşler ve çaba harcamışlardır. Ancak bugüne kadar gerek kutsal kitaplarda ve gerekse de bilgi ehli insanlar tarafından yapılan tavsiyeler insanın hep kendisini bilmesi gerektiği yönünde olmuştur. Bu sözü duyunca insan doğal olarak durup düşünüyor. "Nasıl oluyor da dünyayı, evreni, kısaca benim dışımdaki her şeyi anlamak için kendimi tanımam gerekiyor? Ben ve benim dışımda bir maddi dünya var. Nasıl oluyor da her şey birbiri ile bağlantılı olabiliyor?"

Bu sorular aslında cevabını çok sık aradığımız ve kendimize sorduğumuz sorulardır.

O nedenle "**Kendini Bilme**" çalışması, varlığımız yeryüzünde bulunduğu müddetçe, son nefesimize kadar sürecektir. Kendini bilme çalışmasında her attığınız adım bir öncekini aşacağı için başarınızın da sonu yoktur. Yani her seferinde daha başarılı olabilirsiniz. "**Bu işte başarılı oldum, bu işi başardım, üstesinden geldim,**" diyerek diplomanızı alabileceğiniz bir çalışma değildir bu.

Kendini bilme çalışmasının nefse hakim olma, yani ağırlıklardan kurtulma çalışması olduğunu aklımızdan hiç çıkartmamak lazımdır. Çok değişik kişiliklere sahip olduğumuzu ve bu kişilikler arasından kendimize ait olan gerçek kişiliğimizi yaratmamız gerektiğini; ne toplumdan ne insanlardan, ne de herhangi başka bir şeyden korkarak, çekinerek kendi öz kişiliğimizi yaratmamız ve bu öz kişiliği yaşamamız gerektiğini unutmamak gerekir. Bunun için insanın kendisinin ne olduğunu anlaması gerekir. Anlaması için

de kendisinin aslını hatırlaması gerekir. Çünkü gerçekte ne olduğunu bilmeyen kişi çözüme de ulaşamaz. Bu aynen araba bozulduğunda bir motor ustasının sorunu hemen bulması gibi bir şeydir. Eğer motordan anlamıyorsanız sorunu da çözemezsiniz. Sorunu çözmek için sistemi tanımak gerekir.

O nedenle kendimizi tanımamız gerekiyor.

İnsanın sık sık kendini hatırlama süreci içerisinde bulunması çok faydalıdır. Bu, eşkoşmanın olmaması demektir. Yaşam içerisinde bizler kendimizi kapıp koyuveririz, olayların içerisinde kaybolur, onlarmış gibi oluruz, eş koşarız. Kendimizi yaşadıklarımızla, sahip olduklarımızla bir tutarız. Paramız, güzelliğimiz, ailemizin büyüklüğü, ait olduğumuz sosyal katman vs. her şey bizim için eş koşma vesilesi olabilir. O zaman kendimiz yerine eşkoştığımız o şey oluruz. Dolayısıyla bu, kendimizi hatırlamamıza engel olur. Ve kendimizi bilmemize de engel olur. Birtakım yalanlar arasında kalırız, savunma mekanizmaları kullanırız, teviller yaparız. Oysa bu tevilleri kullanmamak gerekir. Gerçekleri konuşmayı da, konuşturmayı da öğrenmemiz lazımdır.

Alıntıdır